RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 121.562 van 10 juli 2003
in de zaak A.123.907/XIV-10.843.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 29 mei 1980 en van Joegoslavische nationaliteit, op 21 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 april 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 juli 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 mei 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 4 april 2002 en verklaart zich op dezelfde datum vluchteling.

1.2. Op 9 april 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 mei 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde een etnische Gorani te zijn, geboren in Prizren (Kosovo). Van kindsbeen af woonde u echter met uw familie in Belgrado (Servië), waar u vaak het slachtoffer was van verbale provocaties vanwege de bevolking omwille van uw etnische origine. In de periode vóór de NAVO-bombardementen in Kosovo kreeg u een convocatie van het Servische leger. U verschool zich bij uw tante tot het einde van de NAVO-bombardementen. Uw familie vervoegde u daar na nog enkele bezoeken van soldaten te hebben gekregen. In juli of augustus 1999 werd u ontslagen uit de voetbalploeg "Rad" waar u als professioneel sportman speelde. In september of oktober 1999 werd u na een identiteitscontrole door de politie gearresteerd. Op het politiebureau werd u gedurende vijf dagen ernstig mishandeld en onder druk gezet om bekentenissen af te leggen in verband met een overval waar u echter niets mee te maken had.

Uiteindelijk werd u ergens buiten de stad achtergelaten. In januari 2000 vestigde u zich met uw familie terug in Prizren. Na een jaar was u ook daar enkele malen het slachtoffer van allerlei verbale bedreigingen en provocaties van de etnisch Albanese bevolking. Toen u op 8 maart 2002 van de winkel terugkeerde, werd u uw woning binnengetrokken en werden u en uw familie door drie Albanese Kosovaren bedreigd en geslagen. Ze gaven u één maand de tijd om terug naar Servië te keren. Op 2 april 2002 verliet u Kosovo samen met uw familie. In Montenegro verloor u uw familie echter uit het oog. U bereikte België op 4 april 2002 en diende er dezelfde dag een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een identiteitskaart, uitgereikt door UNMIK op 30 augustus 2001 te Pristina, een certificaat van UNMIK betreffende uw Gorani-origine, uitgereikt op 7 augustus 2001 te Dragash, een Joegoslavische identiteitskaart, uitgereikt op 19 juli 1999 te Belgrado, een Joegoslavische nationaliteitsakte en een Joegoslavische geboorteakte, allebei uitgereikt te Prizren op 6 november 2001, een attest van een informaticacursus en de lidkaarten van verschillende voetbalclubs in Belgrado, waaronder "Rad".

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw geboorteland heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u alsnog dergelijke vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Report on the activities of the CDHRF and the Committee for Understanding, Tolerance and Coexistence in the period of January-March 2002) blijkt immers dat de vrij omvangrijke Goranigemeenschappen in en rond Prizren er zonder noemenswaardige problemen kunnen leven en werken en volle bewegingsvrijheid hebben in de wijken en dorpen waar ze wonen. Dit is een gevolg van het feit dat onder meer in Prizren de situatie van de etnische minderheden in het algemeen en van de Gorani in het bijzonder aanzienlijk verbeterd is. In de gemeente Dragash, die grenst aan de gemeente Prizren en waar de Gorani-gemeenschap 32% van de bevolking uitmaakt, blijkt zelfs op economisch vlak (werkgelegenheid) nauwelijks discriminatie plaats te vinden.

Daarenboven is het door u aangehaalde incident waarbij enkele Albanezen u thuis bedreigd hebben een eenmalige gebeurtenis van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. U haalde hierbij ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u om één van de redenen voorzien in deze Conventie van Genève geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de terplaatse aanwezige internationale autoriteiten, die nauwlettend toekijken op de stabilisering van de regio en die een uitgebreide politionele en administratieve structuur opgebouwd hebben (gezet) met het doel de orde en veiligheid in Kosovo te handhaven en de inter-etnische verhoudingen opnieuw te normaliseren. Volgens bovengenoemde informatie werden op dit vlak in de regio Prizren-Dragash reeds belangrijke positieve resultaten geboekt.

(...).”.

2. Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bevat zoals vereist door artikel 3, lid 1, 5/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van voormeld koninklijk besluit wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), en de artikelen 48, 49, 51 en 52 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

3.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom de artikelen 48, 49 en 51 van de Vreemdelingenwet werden geschonden; dat hetzelfde geldt voor de beweerde schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat verzoeker in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht;

3.2.1. Overwegende dat de Vluchtelingenconventie aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu heeft vastgesteld dat verzoeker onvoldoende concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zijn geboorteland heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij alsnog een dergelijke vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo; dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Report on the activities of the CDHRF and the Committee for Understanding, Tolerance and Coexistence in the period of January-March 2002) immers blijkt dat de vrij omvangrijke Gorani-gemeenschappen in en rond Prizren er zonder noemenswaardige problemen kunnen leven en werken en volle bewegingsvrijheid hebben in de dorpen waarin ze wonen; dat dit een gevolg is van het feit dat onder meer in Prizren de situatie van de etnische minderheden in het algemeen en van de Gorani in het bijzonder aanzienlijk verbeterd is; dat in de aangrenzende gemeente Dragash waar de Gorani-gemeenschap 32 % van de bevolking uitmaakt, er zelfs op economisch vlak (werkgelegenheid) niet of

nauwelijks wordt gediscrimineerd; dat bovendien het door verzoeker aangehaalde incident waarbij enkele Albanezen hem thuis bedreigden, eenmalig en van louter interpersoonlijke aard was en dus niet onder de Vluchtelingenconventie ressorteert; dat verzoeker ten slotte geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij om één van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten die nauwlettend toekijken op de stabilisering van de regio, op de orde en de veiligheid en op de normalisering van de interetnische verhoudingen; dat volgens voormelde informatie reeds in de regio Prizren-Dragash belangrijke positieve resultaten werden geboekt;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij over informatie beschikt, waaruit blijkt dat de vroeger vrij omvangrijke Gorani-gemeenschappen in en rond Prizren sterk geslonken zijn; dat ze vroeger 6,66 % van de totale bevolking uitmaakten wat geen “aanzienlijk aantal” is zoals de Commissaris-generaal beweert; dat hun aantal in en rond Prizren sinds de gevechten gereduceerd is van tienduizend tot een paar honderdtal; dat de situatie van de etnische minderheden niet verbeterd is aangezien scholen en winkels dicht zijn en er geen onderwijs meer toegelaten is in het Servo-Kroatisch (taal van de Gorani); dat er nog steeds moordpartijen zijn op Gorani;

Overwegende dat verzoeker de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt, betwist op basis van documenten die niet bij het verzoekschrift zijn gevoegd en dat in dit verband elke bronvermelding ontbreekt; dat van verzoeker op zijn minst mag worden verwacht dat hij alle relevante stukken die zijn grief ondersteunen, bij zijn verzoekschrift voegt; dat het de Raad van State niet toekomt uit te zoeken of de door verzoeker vooropgestelde beoordeling van de feiten steun vindt in stukken die geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier; dat het bovendien niet volstaat algemene informatie aan te halen zonder die concreet te betrekken op de persoonlijke situatie van verzoeker; dat deze grief derhalve niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en bijgevolg ongegrond is;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker verder opwerpt dat het door hem aangehaalde incident met de Albanezen niet eenmalig en van louter interpersoonlijke aard is maar wel een zoveelste uiting is van de interetnische spanningen waarover hij duidelijk uitleg gaf (verhoorverslag CGVS) en als dusdanig wel onder de Vluchtelingenconventie valt; dat hij aanvoert dat hij wel elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij om één van de redenen in de Vluchtelingenconventie geen beroep kan doen op de internationale autoriteiten; dat hij immers naar de politie is gegaan die hem een onderzoek beloofde maar dat de politie niets heeft gedaan en dat KFOR enkel kan ondervragen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal ooit melding heeft

gemaakt van fysieke bedreigingen in Prizren; dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid kon overwegen dat het incident met de Albanezen een eenmalig en interpersoonlijk karakter vertoonde; dat wat de door verzoeker bij de politie ingediende klacht betreft, uit het administratief dossier evenwel duidelijk blijkt dat hij heeft verklaard geen klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten naar aanleiding van dit incident (verhoor CGVS, p. 10); dat verzoeker in zijn middel de informatie van de Commissaris-generaal omtrent de resultaten die de internationale autoriteiten hebben bereikt, bevestigt; dat hij geen objectieve bronnen aanhaalt die het tegendeel aantonen; dat niet is aangetoond dat hij geen beroep kan doen op de door de internationale organisaties geboden beschermingsmogelijkheden;

3.2.4. Overwegende dat verzoeker tenslotte aanvoert dat met bepaalde door hem aangebrachte elementen geen rekening werd gehouden en dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht terwijl deze er duidelijk zijn; dat verzoekers uiteenzetting terzake bijzonder vaag en summier is; dat hij niet preciseert met welke elementen geen rekening werd gehouden en welke nieuwe elementen hij heeft aangebracht; dat deze bewering geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing;

3.3. Overwegende dat verzoeker er niet in slaagt de door de Commissaris-generaal aangevoerde motieven met concrete gegevens te weerleggen; dat hij geen elementen aanvoert die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de bestreden beslissing bijgevolg gedragen wordt door deugdelijke, pertinente en afdoende motieven; dat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat het enig middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juli tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**